

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 2T/52/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323010488
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lukáš Poperník
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2023:4323010488.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice samosudcom JUDr. Lukášom Poperníkom v trestnej veci proti obžalovaným A. B. pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona a C. D. E. F. pre zločin prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.12.2023, takto

rozhodol:

Obžalovaní:

A. B., narodený XX.XX.XXXX v G., A. republika, štátny občan A. republiky, trvale bytom H. D. B. I. XX, J., G., A. K., t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody F. od 07.12.2022,

C. D. E. F., narodený XX.XX.XXXX v L. M., M. republika, štátny občan M. republiky, prechodne bytom H. N. XX, I. X B., A. K., t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. od 07.12.2022,

sa uznávajú vinnými, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 07.12.2022 v presne nezistených nočných hodinách na presne nezistenom mieste v B., niekde v lesnom poraste, A. B. umožnil nastúpiť do vypožičaného motorového vozidla zn. H. J., EČV:O., imatrikované v A., VIN: P., hnedej farby, vo vlastníctve obchodnej spoločnosti B. N. D., za vypožičanie ktorého mu C. D. E. F. dal peniaze, pätnástim štátnym občanom Sýrskej arabskej republiky bez príslušných platných dokladov, ktorí nie sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky ani osobami s udeleným trvalým pobytom na jej území, a ktorí sa pred policajnou hliadkou identifikovali nasledujúcim údajmi: B. B., nar. XX.XX.XXXX, Q. D., nar. XX.XX.XXXX, B. A., nar. XX.XX.XXXX, D. L., nar. XX.XX.XXXX, B. D., nar. XX.XX.XXXX, A. D., nar. XX.XX.XXXX, Q. B., nar. XX.XX.XXXX, D. D. nar. XX.XX.XXXX, L. R., nar. XX.XX.XXXX, B. D., nar. XX.XX.XXXX, G. D., nar. XX.XX.XXXX, S. D., nar. XX.XX.XXXX, G. D., nan XX.XX.XXXX, D. T., nar. XX.XX.XXXX a B. D., nar. XX.XX.XXXX, a následne viedol uvedené motorové vozidlo s týmito osobami vo vnútri cez Maďarsko až ku hranici so Slovenskou republikou podľa GPS súradníc, ktoré mu na jeho mobilný telefón oznamoval C. D. E. F., ktorý ho vpredu počas celej cesty spolu s doposiaľ ďalšou nestotožnenou osobou mužského pohlavia sprevádzal na motorovom vozidle zn. G., sivej farby s bližšie nezistenými údajmi a evidenčným číslom, spoločne prešli cez hraničný priechod Šahy - Parassapuszta a v čase približne o 04.30 h. pokračovali cez územie Slovenskej republiky zo U., kde na rázcestí pred obcou R. L. s motorovými vozidlami obaja zastavili, vystúpili, C. D. E. F. dal A. B. pokyn, aby otvoril svoje motorové vozidlo, následne ukázal, aby päť osôb vystúpilo, čo si zaznamenával kamerou mobilného telefónu, počas čoho sa A. B. vrátil do svojho motorového vozidla na miesto vodiča, a keď spredu zbadal prichádzajúcu policajnú hliadku Obvodného oddelenia Policajného zboru Želiezovce, otvoril predný kryt motora, aby odpútal ich pozornosť a C. D. E. F. spolu s ďalšou nestotožnenou osobou mužského pohlavia nachádzajúcou sa v motorovom vozidle zn. G., sivej farby s bližšie nezistenými údajmi a evidenčným

číslo medzitým z miesta ušli, pričom za uskutočnenie prevozu bola A. B. sľúbená odmena vo výške 600,-Eur až 700,- Eur spočívajúca v preplatení nákladov na cestu a ušlého príjmu.

t e d a

obžalovaný A. B.

spoločným konaním s C. D. E. F. v úmysle získať pre seba priamo finančnú výhodu osobe, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

obžalovaný C. D. E. F.

spoločným konaním s A. B. pre osobu, ktorá nie je štátnym občanom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky a prechod cez jej územie a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na viacerých osobách,

t ý m s p á c h a l i

obžalovaný A. B.

zločin prevádzactva spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona,

obžalovaný C. D. E. F.

zločin prevádzactva spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona

a z a t o i m u k l a d á

obžalovanému A. B.

podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona za použitia § 36 písmeno l), písmeno n) Trestného zákona, § 37 písmeno m) Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 /dva/ roky 6 /šesť/ mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 65 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 7 (sedem) rokov.

Obžalovanému C. D. E. F.

podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona za použitia § 36 písmeno j) Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 4 /štyri/ roky 6 /šesť/ mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 65 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na dobu 7 (sedem) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Levice sp. zn. 1Pv 521/22/4402 zo dňa 27.04.2023, podanej pre zločin prevádzacstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona a pre zločin prevádzacstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, prejednal Okresný súd Levice trestnú vec proti obžalovaným A. B. a C. D. E. F. a na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, výsluchom znalca V. K. O., prečítaním zápisníc o výpovedi svedkov z prípravného konania a vykonaním listinných dôkazov.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bol zistený skutkový stav tak, ako je opísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní dňa 10.07.2023 po príslušnom zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť vinný zo skutku, ktorý mu je kladený za vinu v obžalobe. Keďže na všetky otázky súdu, položené mu podľa ustanovenia § 333 odsek 3 písmeno c), d), f), g) a h) Trestného poriadku odpovedal obžalovaný kladne, po súhlasnom stanovisku prokurátorky, súd jeho vyhlásenie prijal a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu priznania spáchania skutku sa na hlavnom pojednávaní nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste. Vyhlásenie obžalovaného A. B. o vine bolo v zhode s dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní, pričom protiprávnym úmyselným konaním obžalovaného boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu prevádzacstva podľa § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, ako po stránke subjektívnej, tak aj po stránke objektívnej. Takýmto postupom bolo dostatočne preukázané, že skutok spáchal obžalovaný spôsobom uvedeným v skutkovej vete obžaloby, v dôsledku čoho bol tento skutok aj správne právne kvalifikovaný.

Obžalovaný C. D. E. F. na hlavnom pojednávaní dňa 10.07.2023 po príslušnom zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť nevinný.

Obžalovaný A. B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že spoluobžalovaný E. F. mu vybavil prácu, pričom sa malo jednať o dovoz stavebného materiálu zo zahraničia. Na začiatku dostal tisíc eur, 500,-Eur pre seba a 500,-Eur, ktoré mali slúžiť ako kaucia za prenájom vozidla. 6. decembra 2022 sa vydali na cestu do Maďarska. A. B. šiel na prenajatom vozidle, pričom obžalovaný E. F. a ďalšia, pre A. B. neznáma osoba, šli na druhom vozidle. Keď prišli do Maďarska, E. F. povedal obžalovanému, aby ďalej pokračoval podľa súradníc a oni ho počkajú. Obžalovaný pokračoval podľa súradníc, až prišiel do cieľa, pričom sa jednalo o nejaký les. Obžalovaný sa chcel otočiť a vrátiť, avšak zavola mu E. F. z iného čísla a povedal mu, aby tam počkal. Ako sa obžalovaný s autom otáčal, zaklopal mu na okno neznámy muž. Keď vystúpil, obkolesilo ho viacero osôb, ktoré sa dožadovali, aby otvoril auto. Obžalovaný v strachu auto otvoril a tieto osoby nastúpili do auta. Keď obžalovaný vyšiel s autom z lesa, E. F. mu povedal, aby išiel za ich autom. Následne mu poslali na mobil nové súradnice cesty. Obžalovaný E. F. počas cesty zisťoval, či je všetko v poriadku, uisťoval obžalovaného, aby nemal obavy, že je všetko v poriadku. Keď sa priblížili k hranici, najprv prešiel autom E. F. s ďalšou osobou a následne dali obžalovanému informáciu, že je všetko v poriadku a môže cez hranicu pokračovať aj on. Po asi piatich minútach mu auto E. F. skrížilo cestu a spoluobžalovaný mu kázal vystúpiť a otvoriť auto. Následne E. F. mobilom fotil osoby, ako vystupovali z auta. Počas toho pri nich zastavilo policajné auto, pričom následne neznámy vodič druhého auta ušiel a obžalovaný E. F. ušiel pešo. Počas celej cesty obžalovaný komunikoval a dostával pokyny výlučne od obžalovaného E. F..

Obžalovaný C. D. E. F. na hlavnom pojednávaní uviedol, že nie je zločinec, nikdy nespáchal žiadny trestný čin. Obžaloba je podľa neho nezákonná, zakladá sa iba na predpokladoch, chýbajú materiálne dôkazy. Podľa obžalovaného si ho prokuratúra pomýlila s tretou osobou M. W. a on o tomto trestnom čine nemal žiadnu vedomosť. Na otázku prokurátorky, prečo vo svojej výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie pri rozhodovaní o návrhu na vzatie do väzby sa ku skutku priznal, uviedol, že v tej chvíli bol bez advokáta, bol zľaknutý, mal strach a bol v strese. Povedal to preto, aby sa čím skôr dostal domov. Báł sa, že si môže priťažičť, ak bude zapierať.

Znalec V. K. O. na hlavnom pojednávaní popísal komunikáciu a správy zabezpečené z mobilného telefónu obžalovaného A. B., popísal, ktoré správy sú identifikované ako odoslané, ktoré ako prijaté správy a zároveň prehral hlasové hovory, ktorých obsah bol preložený a zároveň pretlmočený prítomným tlmočníkom. Obžalovaný A. B. uviedol, na ktorých hlasových nahrávkach je jeho hlas, pričom nevedel s istotou povedať, aj vzhľadom na odstup času od skutku, že druhý hlas na nahrávkach patrí spoluobžalovanému E. F.. Uviedol však, že počas skutku komunikoval výhradne so spoluobžalovaným, ktorý mu dával pokyny a podľa tých on aj postupoval. Obžalovaný E. F. uviedol, že hlas na zabezpečených nahrávkach nepatrí jemu.

Z výpovede svedka D. T. z prípravného konania vyplýva, že počas cesty zastavili iba raz. Vodič im otvoril dvere a ukázal, že päť ľudí má vystúpiť. Keď vystupoval, bola pri dverách ďalšia osoba tmavšej pleti s kučeravými vlasmi, ktorá držala v ruke mobilný telefón, svietila na nich a fotila ich alebo si ich natáčala na video. Po príchode polície tento muž ušiel.

Z výpovede svedka G. K. z prípravného konania vyplýva, že počas cesty zastavili iba raz. Vodič im otvoril dvere a ukázal, že päť ľudí má vystúpiť. Na mieste sa nachádzala aj ďalšia osoba, jednalo sa o mladého muža tmavšej pleti s kučeravými vlasmi, chudej postavy, vysokého približne 175 cm, ktorý po príchode polície z miesta ušiel.

Obžalovaný C. D. E. F. nebol doposiaľ súdne trestaný, nebol priestupkovo postihovaný a nie je voči nemu vedené iné trestné stíhanie.

Obžalovaný A. B. nebol doposiaľ priestupkovo postihovaný, nie je voči nemu vedené iné trestné stíhanie a nebol doposiaľ súdne trestaný na území Slovenskej republiky. Na území Talianskej republiky bol obžalovaný v minulosti súdne trestaný za vydieranie a za nedovolenú držbu alebo používanie zbraní, strelných zbraní, ich súčastí a komponentov, streliva a výbušnín.

Okresný súd Levice v predmetnej veci vykonal dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi tak, aby bol náležite zistený skutkový stav v danej trestnej veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie súdu. Všetky vykonané dôkazy súd vyhodnotil jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach v zmysle ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel k záveru bez akýchkoľvek rozumných pochybností, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je popísaný vo výroku tohto rozsudku a že ho spáchali obžalovaní.

Na základe výsledkov dokazovania, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní, uznal súd obžalovaného C. D. E. F. vinným zo spáchania zločinu prevádzachstva spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona, nakoľko dospel k záveru, že prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena na hlavnom pojednávaní v rámci kontradiktórneho procesu preukázal, že obžalovaný v uvedenom prípade spáchal skutok uvedený v obžalobe a zároveň preukázal, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu prevádzachstva podľa § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona po subjektívnej aj objektívnej stránke. Po subjektívnej stránke sa jedná o priamy úmysel v zmysle § 15 písmeno a) Trestného zákona, keďže obžalovaný chcel porušiť právne vzťahy, ktoré sú chránené Trestným zákonom a aj ich porušil.

Obžalovaný C. D. E. F. počas celého súdneho konania svoju vinu popieral, s výnimkou výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie, kedy svoju vinu v celom rozsahu priznal, svoje konanie oľutoval a vyjadril ochotu spolupracovať, keďže mal vedomosť, že mu hrozí vysoký trest. Vina obžalovaného C. D. E. F. je jednoznačne preukázaná výpoveďou obžalovaného A. B., ktorý podrobne opísal celý priebeh skutku, ako ho E. F. najal na prácu, pričom mu nepovedal, že sa bude jednať o nelegálny prevoz osôb. Obžalovaný A. B. počas celého priebehu komunikoval len so spoluobžalovaným, od ktorého dostával pokyny, a ktorý ho ubezpečoval, aby nemal obavy, že všetko je v poriadku. Súd výpovede A. B. vyhodnotil ako vierohodné, nakoľko počas priebehu celého trestného konania vypovedal o podstatných okolnostiach zhodne a nedošlo z jeho strany k zmene výpovede. Naproti tomu obžalovaný E. F. nevedel hodnoverne vysvetliť svoju účasť na skutku a svoje vyjadrenia v priebehu trestného konania zmätočne modifikoval. Pri rozhodovaní o väzbe pred sudcom pre prípravné konanie svoju vinu v celom rozsahu priznal, následne v ďalšom priebehu konania už svoju vinu popieral. Obžalovaný E. F. dňa 13.03.2023

pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby uviedol, že žiadnu osobu s menom B. nepozná. Naproti tomu na hlavnom pojednávaní uviedol, že spoluobžalovaného pozná, nakoľko bývajú v rovnakom meste a stretli sa v minulosti v bare, na diskotéke, kde on pracoval. Tieto rôzne vyjadrenia obžalovaného E. F. a odlišné opisy skutočností z jeho strany majú za následok, že súd popieranie spáchania skutku zo strany obžalovaného považuje za účelové s cieľom dosiahnuť oslobodenie obžalovaného spod obžaloby. Obžalovaný preukázateľne počas priebehu trestného konania menil svoju výpoveď, konkrétne skutočnosti opisoval diametrálne rôznymi spôsobmi, preto súd jeho popieranie spáchania skutku hodnotil ako nedôveryhodné, motivované snahou vyhnúť sa vlastnej trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Z výpovedí svedkov – prevázaných osôb, vyplýva, že pri vystupovaní ich mala na mobilný telefón nатачаť osoba s dlhými kučeravými vlasmi. Obaja obžalovaní sa vo svojich výpovediach zhodli, že ďalšia, na skutku prítomná osoba, označená ako M. W., je plešatá. Je preto nepravdepodobné, že by si migranti osobu obžalovaného E. F. zmýlili s inou osobou. Navyše, pokiaľ by obžalovaný E. F. nemal mať žiadnu účasť na spáchanom skutku, nemal by dôvod vystupovať zo sprievodného vozidla v čase príchodu polície, čo by malo za následok, že z miesta činu ujde na sprievodnom vozidle s ďalšou tam prítomnou osobou. Keďže však na sprievodnom vozidle sa podarilo z miesta činu ujsť len tretej, nestotožnenej osobe, jediným logicky prijateľným záverom je, že obžalovaný E. F. sa v čase príchodu polície nachádzal mimo svojho vozidla, a to pri vozidle, ktoré prepravovalo dané osoby a tie nатачал na mobilný telefón za účelom preukázania ich úspešného prekročenia štátnej hranice.

Výpoveď obžalovaného A. B. je síce rozhodujúcim dôkazom, na ktorom je založený výrok o vine obžalovaného C. D. E. F., tá je však podporená aj ďalšími dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, a to výpoveďou svedkov – prevázaných osôb, ako aj výpoveďou vtedy obvineného E. F. pred sudcom pre prípravné konanie.

Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, spáchal obžalovaný C. D. E. F.. Z týchto dôkazov možno vyvodit' len jediný záver o tom, že skutok spolu s obžalovaným A. B. spáchal obžalovaný C. D. E. F. a vylúčiť tým možnosť prijatia iného záveru. Obžalovaný E. F. konal v priamom úmysle, pretože vyššie uvedeným spôsobom chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom. S poukazom na uvedené je súd presvedčený, že vykonaným dokazovaním bola trestná činnosť obžalovaného E. F. v celom rozsahu preukázaná a jeho následná trestná zodpovednosť je plne dôvodná. Konanie obžalovaného, ktorý je plne trestnoprávne zodpovedným subjektom, naplnilo všetky zákonné znaky zločinu prevádzachstva spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 355 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona, a ktorý ich vykazuje tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej, čím je predmetný trestný čin protiprávny v zmysle ustanovenia § 8 Trestného zákona.

Súd zároveň odmietol návrhy na vykonanie dôkazov navrhnutých obhajobou, a to vypočutie osoby označenej ako M. W. a svedkov – prevázaných osôb, nakoľko tieto dôkazy považoval za nadbytočné, keďže sa týkali okolností, ktoré boli zistené už skôr vykonanými dôkazmi.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu v prípade obžalovaného C. D. E. F. vychádzal súd z kritérií uvedených v § 34 odsek 1, 3, 4, 6 Trestného zákona a prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce okolnosti, priťažujúce okolnosti, zároveň súd prihliadol na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy. Súd po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na to, že nezistil u obžalovaného žiadnu priťažujúcu okolnosť a zároveň zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno j) Trestného zákona, a to že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, postupoval v zmysle § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorého, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pre zločin prevádzachstva podľa § 355 odsek 3 Trestný zákon stanovuje trestnú sadzbu v rozpätí od 7 rokov až do 10 rokov. Po znížení hornej hranice o jednu tretinu bola určená trestná sadzba odňatia slobody v rozpätí od 7 rokov do 9 rokov. Súd zároveň skúmal, či v prípade ukladania trestu obžalovanému neprichádza do úvahy použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu. Súd dospel k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom by bolo vzhľadom na pomery obžalovaného neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V osobe obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá je rodičom maloletých detí, ktoré sú odkázané na jeho výživu a výchovu.

S poukazom na tieto skutočnosti súd uložil trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona, a to vo výmere štyri roky šesť mesiacov. Súd je toho názoru, že takto uložený trest bude spĺňať tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu s poukazom na aktuálnu spoločenskú situáciu a zvyšujúci sa nárast trestnej činnosti v oblasti nelegálnej migrácie, ako aj s dôrazom na odradenie od páchania danej trestnej činnosti. Takýmto trestom bude podľa názoru súdu dosiahnutý jeho účel, pretože postačí na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho prevýchovu tak, aby viedol riadny život a súčasne aj iných odradí od páchania trestnej činnosti.

Súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Zároveň súd obžalovanému, ktorý je štátny príslušník M. republiky, ktorému nebol poskytnutý na území Slovenskej republiky azyl ani doplnková ochrana, uložil trest vyhostenia na dobu 7 rokov, ktorý spočíva v tom, že osobe, ktorá nie je občanom Slovenskej republiky ani osobou, ktorej bol poskytnutý azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana, sa zakáže zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Účelom trestu vyhostenia je odňať páchatelovi trestného činu možnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a tým mu zabrániť aj v ďalšom páchaní trestnej činnosti na jej území. Súd zároveň poukazuje na všeobecný záujem Slovenskej republiky, ktorým je ochrana spoločnosti pred ďalším páchaním rovnakej trestnej činnosti.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere u obžalovaného A. B. postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4, odsek 6 Trestného zákona, pričom brai do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela a možnosť jeho nápravy.

Obžalovaný bol uznaný vinným zo zločinu prevádzactva podľa § 355 odsek 2 písmeno a), odsek 3 písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno j) Trestného zákona s ustanovenou trestnou sadzbou sedem rokov až desať rokov. Posudzovaný zločin prevádzactva, ktorého sa obžalovaný dopustil, je úmyselným trestným činom.

Súd zistil u obžalovaného dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno l) a písmeno n) Trestného zákona, t. j. že sa k spáchaniu trestného činu priznal, úprimne ho oľutoval a že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti. Taktiež súd zistil jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, keďže obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený.

Súd obžalovanému ukladal trest podľa § 355 odsek 3 Trestného zákona, kde je základná trestná sadzba ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona od 7 do 10 rokov. Súd zohľadnil pomer a mieru závažnosti príťažujúcich a poľahčujúcich okolností podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona, pri prevažujúcom pomere poľahčujúcich okolností § 38 odsek 3 Trestného zákona a znížil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, tzn. takto upravená trestná sadzba bola od 7 rokov do 9 rokov.

Súd zároveň skúmal, či v prípade ukladania trestu obžalovanému neprichádza do úvahy použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu. Súd dospel k záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom by bolo vzhľadom na pomery obžalovaného neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V osobe obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá je rodičom maloletých detí, ktoré sú odkázané na jeho výživu a výchovu. Súd taktiež prihliadol na okolnosti prípadu, keď obžalovaný z miesta činu neušiel, zotrval na mieste, od začiatku svoju vinu priznával, s príslušnými orgánmi spolupracoval, vyjadril kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti a snahu po náprave.

S poukazom na tieto skutočnosti súd uložil trest pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno d) Trestného zákona, a to vo výmere dva roky šesť mesiacov. Súd je toho názoru, že takto uložený trest bude spĺňať tak individuálnu, ako aj generálnu prevenciu, s dôrazom na odradenie od páchania danej trestnej činnosti. Takýmto trestom bude podľa názoru súdu dosiahnutý jeho účel, pretože postačí na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred obžalovaným tak, že

mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho prevýchovu tak, aby viedol riadny život a súčasne aj iných odradí od páchania trestnej činnosti.

Súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Zároveň súd obžalovanému, ktorý je štátny príslušník A. republiky, ktorému nebol poskytnutý na území Slovenskej republiky azyl ani doplnková ochrana, uložil trest vyhostenia na dobu 7 rokov, ktorý spočíva v tom, že osobe, ktorá nie je občanom Slovenskej republiky ani osobou, ktorej bol poskytnutý azyl alebo bola poskytnutá doplnková ochrana, sa zakáže zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Účelom trestu vyhostenia je odňať páchatelovi trestného činu možnosť zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a tým mu zabrániť aj v ďalšom páchaní trestnej činnosti na jej území. Súd zároveň poukazuje na všeobecný záujem Slovenskej republiky, ktorým je ochrana spoločnosti pred ďalším páchaním rovnakej trestnej činnosti.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Levice k sp. zn. 2T/52/2023.

O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Poškodený môže podať odvolanie pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, ktorej časti rozsudku napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

Právo podať odvolanie nemajú tí účastníci konania, ktorí sa svojho práva vopred výslovne vzdali.